

El TS i el TC volen impedir que els ajuntaments i el Parlament es posicionin sobre el futur polític de Catalunya.

written by Redacció Unilateral | 18 de juliol de 2019

En poc menys d'una setmana, dues sentències del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional, deixen sense efecte els posicionaments polítics de les institucions catalanes. La primera contra l'Ajuntament de Caldes de Montbuí, sobre el futur polític del país, i la segona contra el Parlament de Catalunya, sobre la defensa dels ideals republicans.

Ambdós acords institucionals, com expressió de la composició política d'aquesta activitat administrativa, havien dit que eren meres declaracions institucionals, i que la seva acció pràctica, tanmateix, només podia tenir efectes sobre la població en funció del que diguessin les lleis, com de fet, a la pràctica ha succeït.

No obstant això, ambdós tribunals neguen totalment aquest plantejament, i entenen, en detriment dels valors democràtics i de la lliure dinàmica política, que qualsevol declaració institucional, tot i tenir l'aval de la majoria del ple, de l'ajuntament o del parlament, "revela el propòsit de fer realitat" el que si declari i per tant no és admissible, en cap sentit.

Ni els ajuntaments ni el parlament català, segons sengles tribunals espanyols, poden entrar valorar políticament res que no sigui propi de les seves competències. Per tant, els pronunciaments o manifestacions municipals o nacionals, a través dels plens municipals o del plens parlamentaris, no són legals, i esdevenen greument contràries a les normes, i ara a la jurisprudència atès que ja són fermes aquestes sentències.

Des de fa dos anys, després del referèndum d'autodeterminació, les autoritats espanyoles estan instigant, usant tots els medis al seu abast, per la via de la impugnació, i també per medi de les resolucions judicials, un axioma que després d'anys de democràcia semblava prou sòlid: "el control jurisdiccional de manifestacions i pronunciaments de les administracions públiques, per la via dels plens o dels seus gestors o responsables serà possible en la mida que l'acord o les declaracions desbordin l'àmbit estrictament polític per desplegar efectes jurídics".

És dir, qualsevol pretensió d'obrir el debat o plantejar vies de progrés queda anul·lada, des de ja, si es fa des de les institucions, les quals han d'esdevenir, segons les autoritats judicials espanyoles que faran complir les seves decisions, alienes a la realitat social o les preocupacions de la població (com fan elles!).

Tothom té clar, menys el Tribunal Suprem o el Tribunal Constitucional, que una declaració institucional de contingut merament polític, d'un ajuntament o del parlament català, és certament fruit d'una subjectivitat democràtica (la lliure expressió col·lectiva de regidors o diputats, democràticament elegits), i que això no té cap relació amb actes de repercussions jurídiques, com les ordenances municipals o les lleis autonòmiques, on la discrecionalitat de les manifestacions no són possibles ja que poden contradir el previst a les lleis i els seus reglaments.

De fons, hi ha en discussió la llibertat d'acció política i la

llibertat d'expressió col·lectiva, com autèntics pilars d'una democràcia desenvolupada i responsable. Els tribunals espanyols ataquen la doctrina de l'acte polític del govern o de les institucions, i l'entenen estrictament com la "decisió que permet optar entre varies opcions i que totes elles siguin lícites i admissibles en el sentit constitucional i legal de la paraula".

Que un ajuntament declari "que la voluntat majoritària dels seus ciutadans és que aquesta sobirania sigui exercida per un nou estat lliure i sobirà" o el Parlament de Catalunya, es posicioni contra la monarquia i a favor de la república com a forma de govern, segons aquests tribunals espanyols, és il·legal, ja que atempta contra el principi de legalitat ("els ciutadans i els poders públics estan subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic"). Aquesta interpretació s'allunya de la tradició participativa i propositiva de les institucions europees per fer avançar la societat, i té més a veure amb una visió desconfiada i autoritària dels poders públics, en la mesura que els interessos generals i els valors universals són els que haurien de prevaldre.

Els temes tabú que vol imposar la judicatura espanyola dins el teixit institucional català, són la titularitat de sobirania, la fragmentació de l'estat i l'organització territorial bàsica de l'estat espanyol. Són tres temes que exposen com superprotegits i sobre els quals no es permetrà cap llicència ni excés. Així, en molts sentits, com ha han proclamat molts juristes, l'estat social i de dret queda tocat de mort, ja que en les bases de la democràcia hi ha els mecanismes de llibertats que permeten el seu ple progrés i normal evolució.

Segons els magistrats espanyols, del TS i del TC, una administració pública o parlament autonòmic, no es pot manifestar sobre les matèries esmentades (sobirania, independència o organització estatal), "tot assumint una posició de part i identificant amb ella a la corporació

mateixa" (referint-se a la minoria espanyola que podria quedar desemparada) i "encara menys sense manifestar que la declaració no s'adopta amb l'acord unànim dels membres de la corporació" o del parlament autonòmic (amb una visió certament totalitària que res té a veure amb la democràcia i la pluralitat política i ideològica).